

DIMITRIE GRAMA

VIATA LA
MAXIMUM

conta

Dimitrie Grama

Viața la maximum

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
GRAMA, DIMITRIE/ Viața la maximum
Dimitrie Grama/ Conta, 2015
98 p.
ISBN: 978-606-8174-27-3

Dimitrie Grama

Viața la maximum

Conta • 2015

Culegere text, tehnoredactare: **Vlad A. Gheorghiu**
Concepție, ilustrație și realizare copertă: **Valeriu Sepi**
Design: **Camil Mihăescu**
Redactor carte: **Adrian Alui Gheorghe**

I.

VIAȚA LA SEMAFOR

Dincolo de cuvinte

Suntem la capătul cuvintelor.
Privighetoarea a surzit
și corbul dă culoare zilei.
E una din zilele acelea mizerabile
care vine de habar nu avem unde,
ne privește adânc în ochi
și noi clipim des
și înghițim în sec
și dăm din cap
și ne prefacem
că vedem stele!

Suntem la capătul cuvintelor.
Buze oarbe se frământă,
buze vinete se chinuie;
se chinuie să pornească
motorul sinapselor.

Se chinuie motorul sinapselor
Se chinuie
Se chinuie
Se chinuie
La capătul cuvintelor.

Lexington Avenue

Bunicul stă pe Lexington Avenue
mănâncă la birt
vede știrile lumii la
cinemaul de la Gara Centrală.

New York 1969,
doar eu cu el.

Îmi spune:
Când ieși pe stradă sau
la birt să nu spui:
nigger, black sau latino
te taie negrii sau portoricanii
ei se cred albi și scandinavi.

Nu spun mai nimic. Nici nu gândesc!
La WC în Time Square
unu` vine și-mi pune
mâna pe fund și-mi șoptește:
”How about it?”
E un om alb de vreo 45 de ani.

Îi spun: nigger! Și ies afară.
Sâmbătă ne ducem
la cursele de cai.
Odată am câștigat 450 de dolari
și am pierdut 800.

Bunicul e prieten cu Jane Esty
de la revista Mutyni
și-l știe pe Kerouac.
Și pe alți pilangii îi știe.
Toți se ocupă de ”educația” mea.
Doi ani mai târziu
primesc la Stockholm

o scrisoare de la bunicul:
”Jane Esty s-a sinucis”.
Mă uit în locul
unde atârână un tablou de-al ei:
o femeie cu fața întoarsă
spre perete.

Viața la semafor

Mă duc la chioșc
și o vânzătoare tânără
cu ochi verzi și
țâțe imense
se uită întrebătoare
la mine.
Vreau un pix
care să scrie poezii,
- îmi spun -
și un maculator.
Avem Bic și Conect,
îmi spune.
Scrii poezii?, mă întreabă.
Nu știu sigur, am încercat.
Atunci când mă apucă o nesiguranță
și o lehamite.
Trec strada la birt,
iau o bere,
fumez
și mă uit
la ăia care
așteaptă
să se facă verde
la semafor.

Când ai plecat

Când ai plecat
mi-ai luat amintirile
în bluza de mătase
în care ți-ai ascuns
sânii și inima.
Oglinzile din casă
lacrima și lacul
nu-ți mai reflectă fața,
praful din drum
ți-a pierdut urma
și eu nu te mai aștept
pentru că nu sunt
obișnuit să sufăr.
Câteodată, noaptea,
aud pași tiptil
aud șoapte
și cred că ești
prin apropiere.
Atunci deschid fereastra
și lovesc cu putere
întunericul în care
ca o lașă te-ai ascuns.

Cu sufletele

Cu suflete în plisc
cu suflete atârinate de aripi
din depărtări întunecate
pe deasupra lumii
trec acum, cocorii.
Mă uit în urma lor
abia au dispărut
acolo unde
Cerul e pământ
și Pământul, cer
că mă și pătrunde
un sentiment
de singurătate.
Caut neliniștit
cu ochii alte depărtări
fac semn cu mâna
și îndemn alte păsări
alți cocori să vină
în timp ce lumea dimprejur
dispare în necunoscut
pe aripi de păsări
în doliu.

Mă apropii

Mă apropii
te privesc
și cu disperare
văd cum clipele
care ți se preling
pe obraz
lasă urme adânci
ca după
un cutremur.
Sunt atât
de aproape acum
încât pot lovi
cu putere
în oglinda vieții
și să văd cum
obrazul tău
cade și se destramă
în mii de cioburi.

Naufragiu

Am plecat să te caut
pe mare,
eram în costum și pălărie
și marea era
de gală îmbrăcată.
Din cer oglinzi
ne reflectau
ținându-ne de mână
cu toate că noi
nu ne-am regăsit.
În adâncuri
veșnicul naufragiat
s-a înroșit la față.
Era gol și
gol pușcă a plecat
și nimeni
nu știe unde.
Eram în costum și pălărie
eram plictisit
eram naufragiatul veșnic
atunci când te-am regăsit.

Îți spun

Îți spun:
nu sunt lacrimi
nici sudoare
și
nici roua florilor
nu-i ascunsă-n
ochii mei.
Îți spun:
sunt doar stropi
de viață
care se preling
înspre adânc
înspre inevitabilul
necunoscut.
Stropi mici
de viață
asta sunt
și de aceea
nu-mi șterg fruntea
de sudoare
și ochii de lacrimi
nu mi-i șterg.
Mi-e frică să
nu-mi scurtez viața.

Nu știu de ce

Simt nevoia
tot mai acută
să mă reîntorc
la pârâul din grădină.

Sunt bătrân
și cred că
nu mă mai recunoaște.

Sunt bătrân
și pe drum
mi-am pierdut
puterea inocența omenia.

Credința mi-am pierdut-o
la răscruci
de drumuri
și veșminte străine
încearcă acum
să-mi ascundă goliciunea.

Dar aștept
și după un timp
lung cât o viață
pârâul îmi vorbește:
Tinere ce nebun ești !
Tinere ce prost mai ești!

Atunci îmi dau seama
că m-a recunoscut
și pot pleca
mai departe.

În fără de sfârșit

Am început să scriu
o
poezie
fără
de
sfârșit
dar până am fumat o țigară
și până când am băut
o ceașcă de cafea
am ajuns deja
la jumătate
(semn că nesfârșirea nici
arta nu o mai pricepe)
și atunci
pentru prima oară
m-am oprit.
Caut
cuvinte
în
fumul
aromat
caut
cuvinte
în
caimac
și timpul îmi moare
înțepat în peniță.
Timpul ridicol
și nevinovat
moare în mine.
Scriu -
m-am lăsat de fumat între timp
dar timpul tot moare
în
caimacul
amar.
Acum tu,
buimac,

îmi spui că prin norul
rătăcit pe cer
aleargă cai nebuni
și sfinți aleargă
și aleargă dumnezei.

Și te ascult
că ești nevinovat
și te ascult
pentru că știu
că și tu mori
puțin cu mine
și pentru că știu
că murim puțin cu ei.

Privesc lumea

Privesc lumea
cu un ochi larg deschis
și cu celălalt în mine
strâns, strâns închis.
M-am lăsat de scris
dar, vai,
m-am încurcat, m-am rătăcit!
Focul parcă mai arde
dar cafeaua s-a răcit
Și din coaste îmi atârână
un păcătos și un neisprăvit.
Salvați-mă, oameni buni!
Băteți-mă cu verbul
de la început!
Băteți-mă cu diftongul rupt!
În mână puneți-mi un pumnal
și pentru totdeauna
să-mi ascundeți pana!
Din morți să vină
Eminescu și Stănescu
să vină Eliade și Brâncuși,
din morți să vină
mai ales Ionescu.
Iar tu, cel care vezi
pe gard pisici
și câini în coadă cu covrigi... !
Trezește-te!
Nu, nu, așa ceva nu vrei

otrava mea în schimb
accepti s-o bei
și în genunchi
cu capul greu plecat
aștepti nevinovat
să moară timpul.

Moment (1)

Țigara mi s-a stins
dar cafeaua asta rece
și încă nebăută
o împart cu tine
în această clipă
care vine, care trece
și care nu se mai sfârșește.

Moment (2)

Viața nu este nimic altceva
decât momentul de nedumerire
care te copleșește
din când în când, dimineața,
înainte de micul dejun.
Moartea este răspunsul
la o întrebare nepusă.

Moment (3)

Toată lumea îmi vrea binele!
Acest lucru se numește:
altruism,
iubire,
umanitate.
Când mor, astea
mă apasă greu pe piept,
ca o medalie pe care
n-am meritat-o niciodată.

Moment (4)

Pentru mine mizeria umană
se bazează și pe faptul
că ceea ce ne întristează
ne și bucură
ca de exemplu atunci
când o bombă cade
în curtea vecinului!
E groaznic,
da,
dar,
în același timp e bine
că a căzut la el
și nu la mine.

Moment (5)

Sunt la Louvre și
o admir pe Mona Lisa.
Un turist din China
se apropie și
mă întreabă într-o
chineză mizerabilă:
Cine-i femeia asta?
Nevasta mea, îi răspund.
El atunci își scoate
polaroidul și ne fotografiază.

Gunoier de cuvinte

Poetul este un individ
care are tupeul să pună
pe hârtie cuvinte
pe care lumea obișnuită
le consideră deșeuri,
artefacte sau,
în cel mai bun caz,
cuvinte de prisos.
Poetul este un individ
care, în fond, ar trebui numit
gunoier de cuvinte.

Moment (6)

Ar trebui
să începem
să adunăm
fluturi și flori.
Ar trebui
să adunăm
tot felul de culori
cu care să
împletim un curcubeu.
În el să ne ascundem
culoarea sufletului
atunci când
își pierde
transparența.

Moment (7)

De ce mă ții
de mână, mamă?
Mâna ta caldă
îmi topește sufletul
și uite-l cum
zboară!
Sunt rece, mamă!
Îmi dorm somnul
vieții de sfârșit.
Și tu plângi
că-s rece?
Plângi c-am căzut
pe frontul vieții!?
Ridicol!
- îmi răspunde mama -
plâng că te-am
regăsit!

Peisaj fovist

Astăzi sunt verde
iar lumina dimprejur
caută să mă recunoască.
Nici tu, iubito,
nu mă recunoști
căci eram negru,
violet și roșu.
Fiecare îmbrățișare
era o luptă,
era un viol!
Plecai din mine cenușie
părăsindu-mă la
marginii de speranțe
transparente.
Astăzi sunt verde
și lumea dimprejur
e albă
rochie de mireasă
pe care o aștern
la picioarele tale
albastre.

Moment (8)

Te-am smuls
de la sânul Afroditei.
I-am rupt brațul
cu care te ținea
la piept
și am părăsit-o
sângerând în piatra albă.
Lumea de acum
nu vede sângele,
vede doar piatra!

La capătul lumii voastre

Aici, fiecare zi începe
cu o naștere,
începe
cu un răsărit
de soare!
Aici, soarele,
zi de zi
moare.
Eu sunt acela
care înțelege
noaptea și
de aceea vă spun:
deschideți repede
ferestrele din
zidul de protecție,
deschideți-le larg
în mare
în furtună,
deschideți-le
'n dumnezeu
și-n lună!
Păsările infinitului
cer să iasă afară!

Filosofie, la colț de stradă

În stația de autobuz
un bătrânel
așa, tam-nesam,
îmi spune:
Când murim
suntem pierduți
într-un vis lung,
foarte lung!
Cei care visează frumos
sunt într-un fel
de paradis,
cei care visează urât
sunt într-un fel
de iad.
Cei care nu visează
sunt cei care
se reîntorc
și ne povestesc
tot felul de bazaconii
despre Iad
și Paradis.

Ce-mi va lipsi oare cel mai mult?

Ce-mi va lipsi oare
cel mai mult?
Diminețile cu speranțe
de argint sau
amurgul cu soare chel
ascuns până la brâu
în noapte?
Îmi vor lipsi
părinții și bunicii
cu diabetul și scleroza lor
nesuferită?
Și curtea din jurul
casei părintești
cu un câine jigărit,
cu pisoi, găini pestrițe?
Și birtul de la colț
de drum,
dețul de țuică și
duhanul negru împărțit
între ortaci atunci
când nu ne batem
ca bolânzii pentru
glorie și
pentru neam?
Oare cât de mult
îmi vor lipsi?
Copii, nepoți,
neveste și iubiri

de taină și
mai ales dușmanii
cât îmi vor lipsi?
Și tu, străinule,
cu ochi miopi
lipiți de literă,
de carte,
de ce taci ca un laș?
Răspunde-mi!
Când taci,
până și tu
îmi lipsești!

Beție

Câteodată mă trezesc
din beție și
ies din viața mea
obișnuită
ies în lume
intru în
ipocrizie.
Somnambuli asemănători
mie
totuși diferiți
se-ngrămădesc
pe trotuare
se bat
la forțele
de muncă
pentru un
colț de pâine
ocupă instituții
ocupă vestiare,
parcuri, magazine,
golesc munții de piatră
și râul de pădure.
Unii din ei
strigă sufocați
în patimi:
Dumnezeu e Mare!
și tot ei
în patimi

îl doboară!
Birtul cu neon
de la colț
de stradă
e plin de oratori,
artiști de bancuri,
maeștri de minciună
de prefăcuți
ce beau din
vârful buzelor
șampanie,
coniac fin.
Doar eu
și Sepi
bem mult
vin ieftin,
bem mult să cădem
să ne facem praf
în șanț
punând sub cap
realitatea.

Rita

O cheamă Rita
țigancă pur-sânge
și eu sunt mai negru
decât este ea
înegrit de zeul
Soare.
Cântă când vine la mine,
cântă și vorbește singură
pe limba ei.
Nu, nu-i nebună,
e frumoasă!
Și mă învață
să fiu bărbat.
Acum Rita nu mai e,
beau și fumez
pe prispă.
Zeul Soare e palid și
pielea mea e albă
mult prea albă.
Cânt și
vorbesc singur,
nu, nu-s nebun,
dar îmi lipsește
Rita.

Un bisturiu de spin de trandafir

Dacă vrei îți spun
secretul meu
de succes.
Mai întâi
îmi tai adânc vinele
cu un bisturiu
de spin de trandafir.
Apoi am răbdare
și mă uit
cum sângele
mi se prelinge
de pe degete
pe masă,
pe podele
și de pe ele
în pământ.
Aștept să vină
sau să mi se aducă
de undeva,
un orizont alb,
imaculat.
Atunci încep
fără grabă
să lipesc pe el
bucatele și alte chestii
care-au mai ramas
din mine.
La urmă de tot

îmi lipesc mâinile
și ochii.
E simplu de tot:
un suflet,
un bisturiu,
puțin sânge,
un orizont
și gata tabloul.

Discrepanțe

Inteligența, de altfel
ca orice act
de violență,
trebuie pedepsită!
Norocul celor inteligenți
este acela
că există o discrepanță
între gândire
și acțiune
fapt care
încă mai ține
lumea
în echilibru.

Nu te speria de mine

Nu te speria de mine
eu sunt ăla
de peste drum
cu o bere
cu-n creion
și cu o țigară
în mână.
Astea sunt
armele mele!

Nu te speria de mine
când urlu
la coala de hârtie,
când urlu
la maculatorul gol.
Eu doar îmi chem
cu disperare
acasă
cuvintele pierdute

Singurătate

Dacă vântul ăsta
își va risipi culoarea
dincolo de văzduhuri

și dacă ploile
își vor spăla chiar și
propriile urme

și dacă, așa din senin,
nu vor mai exista
flori de salcâm
la capăt de grădină,
faruri la capăt de mare,
stele la capăt de nesfârșit,
și dacă, așa din senin,
nu vor mai exista
oameni,
nu voi fi
mai singur
decât sunt acum.

II.

VIAȚĂ LA MAXIMUM

1.

Două și jumătate.
Mă întorc în grabă,
dau cu puțină apă
pe față și pe la trei
după masă ies din casă.
Doi prieteni de facultate -
și ei șomeri -
au stat la mine
aproape toată noaptea.
Am băut bere și vin ieftin
și alte porcării și acum
mi-e greață și mă doare capul.
Filozoful –
că întotdeauna în preajmă e un filozof –
a adus vorba,
așa, apropo de condiția umană.
Cum am evoluat din
moluscă în Kant-Laplace și în
J.P. Sartre și cum am ajuns
humanoizi.
Lumea pe stradă aleargă
de colo, colo,
înotînd în criza asta
de timp.
Eu am timp.
În fața universității
grupuri, grupuri
de fete și băieți vociferează.

Aud: Platon, Voltaire,
Marx ...
Mă sprijin nehotărât
de o statuie a nimănu
și vomit
toate sistemele filozofice
îngurgitate.

2.

Mai mulți prieteni mi-au spus
că-s ok.

Cu ei beau și fumez
și ne împărțim femeile
de ocazie.

Nu prea mai vorbesc:
am vorbit deja prea mult
și tot cu nimic m-am ales.

Alți prieteni mi-au spus
că-s un terchea-berchea,
un pierde vară.

Îi auzeam șușotind:
ar trebui să aibă ciroză
sau bronșită cât bea
și cât fumează.

Nu le răspund.

Ce să le spun, că știu
și ei că pe Vasi îl bate
nevasta,

că Octavian și Cezar
și alți ingineri și doctori
ca ei s-au sinucis déjà
sau

au făcut un cancer.

Oameni deștepți, întreprinzători
au știut cum să-l facă.

Eu nu știu decât
să fumez și să beau.

Și să tac. Când deschid gura
mă înec cu aer curat.

3.

Mă trezesc cu ea lângă mine,
doarme cu un braț sub cap
și cu celălalt pe burtă.
E goală și puțin transpirată.
Ieri seară părea mai tânără.
M-a impresionat mult,
mi-a ținut piept la băut
și m-a adus acasă.
Nici nu știu când ne-am culcat.
Lângă pat e o sticlă cu vin,
văd că n-am uitat s-o
pun la îndemână.
Trag o dușcă mare
și încă una.
Ea se apropie în somn de mine.
Se întoarce pe-o parte
și își freacă ușor
fundul de coapsa mea stângă.

4.

Lumea izgonește câinii
aruncă cu pietre și bâte
după ei atunci când
ei vin cu coada între picioare
și urechile ciulite
acasă, la familie.
Câinele crede că
fiecare casă e și casa lui
și fiecare om îi este părinte.
Așa știe el -
altfel nu și-ar fi lăsat pradă lumii
viața de lup.

5.

Sunt în poziție
în gardă
dar și pregătit de atac
tocmai i-am pasat
o lovitură mortală
care era menită
să-mi taie răsuflarea.
D'Artagnan îmi dă
târcoale și cel
mai tare mă irită
penele alea de cocoș
de la pălăria lui.
E o luptă pierdută
și el știe asta
de aceea la
propunerea mea
să ne ducem sa
desfundăm o damigeană
de Merlot
își bagă tacticos
sabia în teacă
mă ia de braț
și pleacă.

6.

M-am înscris la facultate
la un curs de
filozofie psihologică.

Nu pentru că vreau
vreun titlu, vreo diplomă,
ci pentru că toți îmi spun
că habar nu am
ce înseamnă viața,
responsabilitatea
etc.

Colegii mei sunt cu
vreo 30 de ani mai tineri.

Și când mă văd
în bancă la cursuri
își dau coate:

- Ce caută babalâcul
ăsta aici?

Stau umil și tac.

Ei sunt tineri,
trufași și
atotștiutori.

De emoție, mă duc beat
la cursuri și la
seminarii.

La examene
sunt cel mai bun!

Dar sunt privit
chiorâș chiar și

de profesori.
Acu's pe drum spre
un atelier de
tâmplărie.
Vreau să văd
dacă pot face
un scaun și o
noptieră pe care
să-mi pun diploma.

7.

Vale vine și aruncă
ziarul de ieri pe masă:
- Iar a căzut dolarul,
băncile devalorizează,
șomaj și noi
concedieri.
Toată lumea,
financiară și
lumea-lume
e-n depresie.
Desfac o sticlă
de vin și-i
umplu un pahar.
Îl bea pe nerăsuflăte
Când am terminat
sticla
ne ducem la bulevard
curvele sunt vesele
și mai ieftine ca înainte
de depresiune.

8.

Mulți oameni,
chiar părinții
și
prieteni îmi pun
mie în spinare
lucruri pe care
ei nu le-au realizat.
Cumva eu sunt
de vină.
Câteodată reușesc
și eu să termin
o treabă,
o însărcinare
dar atunci toți
îmi spun că
așa a fost să fie,
a fost voia
lui Dumnezeu.
Îmi vine
să cred că
deși eu
nu-s vreun
credincios
din când în când
El vine și
mă ajută.
Un singur prieten
a înțeles acest

lucru și în
rarele momente
de luciditate
comună
îmi spune: Păcătosule!
Doar atât: Păcătosule!

9.

Haide, maică,
să-ți ghicesc viitorul !
Pe bani mărunți,
maică,
pe bani mărunți.
Tâmpenii, superstiții
îmi spun
dar după vreo
două coniace
mă duc
și
țigancă se uită
la mine,
se uită în cărți
și mă ține
de mână.
Tace un timp,
destul de lung
și lucrul ăsta
mă enervează.
Ea simte că vreau
să plec și
mă strânge puternic
de încheietura mâinii.
- Ești nărăvaș
și sperii lumea,
sari peste frumusețe
și cazi din noroc.

Fugi în lume
și te întorci
din ea aici.
Ai parte de tot
ce-ți dorești
dar trăiești
în nedorință,
timp mult
cu carul pierzi.
Și la bătrânețe
o să-ți aduci
aminte
de mine.
Îmi smulg mâna
din mâinile ei
îi dau doi lei
și plec.
Prietenii mă așteaptă
la coniace,
rânjesc,
și mă întreabă
- Ei, cum a fost?
- Ei, cum să fie?
Viață irosită
pe mărunțiș...!

10.

Am observat
că majoritatea
oamenilor bătrâni
sunt singuri și
de aceea atunci
când se ivește
vreo ocazie își
povestesc viața
cu micile ei
aventuri,
succese și
victorii.
Viața cu jalnice
eșecuri și
mai ales
își povestesc
viața aia plină de
sau fără de
ocazii.
Aia mai tineri
ascultă din politețe,
dau din cap,
dau din umeri,
râd și în
general se
plictisesc.
Căci așa e
tinerețea fără de
bătrânețe: plictisește.
Parcă ar avea
vreo importanță?!

11.

Cristian mă roagă
să-l ajut să
schimbe ferestrele
de la apartament.
A cumpărat
unele noi,
prin alea vechi
bate vântul
și când le dăm jos
văd toată strada
în culori noi.
Casa vecinului:
galbenă,
un gard cu graffiti,
o femeie cu
țâțe mari
atârnă rufe
într-o curte.
Niște pomi cu
flori albe și
fluturi.
Mă simt străin
parcă nu-i
strada mea!
Cu chiu cu vai
punem ferestrele noi
cu perdele și
clanță de

material plastic.
Oricum, nu mai vād
ce-am vāzut înainte.

12.

Stau culcat cu
spatele sprijinit de
o stâncă.
Mă odihnesc
în drum spre munte.
Cer înalt.
Soare.
Liniște.
Ațipesc și mă trezesc niște
iepuri care fără
teamă trec pe
lângă mine.
Apoi trec și
niște căprioare,
șobolani, vulpi
și alte ciudățenii.
Se adună toate
într-o poiană ca la
o conferință.
Aud un tropot înfundat
ca și când o
herghelie de cai
ar veni în galop,
apoi pământul
de sub mine se
mișcă ca și când
ar vrea și el să
plece de acolo.

Apoi iarăși
soare și liniște și
animalele adunate
la taifas de cutremur
în poiană.
Mă duc
și eu aproape de ele.
Când ajung acolo
pământul de sub noi
dansează iarăși și se
smucește de colo-colo.
Stânca de care
m-am sprijinit
se ridică în picioare și o ia
la vale cu o
jumătate de deal și
se oprește la
marginea poienii.
Apoi animalele
pleacă și rămân
singur în poiană.
Mă gândesc
că ar fi trebuit
să le mulțumesc,
sau așa
ceva.

13.

Un prieten
mi-a spus:
- Vorbești enorm
de mult,
de ce nu
scrii proză?
Cum era
să-i explic
că nu știu
cum să folosesc
aceleași cuvinte
de mai
multe ori.

14.

Se tot plâng
artiștii,
poeții,
scriitorii
că-i greu
să scrii, să desenezi.
Că după
un timp
faci crampă
pe care
nici cel
mai tare
coniac
nu o
poate distruge.
Mofturi!
Dacă ai
hârtie și
creion
și cineva
te-a învățat
alfabetul și
aranjarea cuvintelor
unul după
altul,
atunci scrisul
e cea mai
ușoară muncă.

Cititul însă
e greu,
al dracului
de greu
și poate așa
se explică
faptul că
în fiecare bibliotecă
sunt sute
și mii de
cărți necitite.

15.

Dacă
până acum
vi
se pare că
am fost
nedrept
cu istoria,
deci
cu trecutul
glorios,
cu domnitorii
și slugile lor,
nedrept cu
Popa Mitru
sau
cu biserica
în general ...!

Dacă
până acum
vi
se pare că
am fost
nedrept
cu natura,
vreau să
spun
cu păsările,

tigrii,
peștii,
iarba verde,
viermii de
mătase și
cei intestinali ...!

Dacă
vi se pare
că am fost
nedrept
cu vreunul
din voi
aparte
sau nedrept
cu prieteni,
neamuri,
critici,
curve și
neveste,
nedrept cu
homosexualii,
parveniții,
uniunea europeană,
arabii,
negrii,
albi,
super-albi,
eschimoșii
îmi cer

mii și mii
scuze.
Îmi cer
iertare!
Și promit
să-mi pedepsesc
creionul,
să-mi pedepsesc
caietul
pe jumătate
gol.
Promit să
nu mai
beau sau să
fumez.
Promit să
nu mă
mai
uit
la cururi și țâțe
de femeie.
Promit să
dorm când
soarele răsare,
să dorm
cu spatele
întors la cer.
Promit s-alung
natura
dimprejuri

și animalele
și pomii
și munții
și alea toate.
Promit să-mi
petrec veșnicia
într-o cămăruță
cu pereții goi,
o cămăruță
fără uși
și fără
ferestre.
Credeți că
v-ar fi mai ușor?

16.

Cine strigă-n
gura mare
Majakovski?
N-a spus el
zilele
trecute
că vine
la ora
patru
cu Marija
și nu
cu mă-sa
Alsandra Alsejera??!
Tu, ăla
cu șapcă
brună,
de parcă
ai
o balegă
în vârful
capului,
du-te acasă.
Hai, marș!
Și tu,
Irina Jevghenina,
du-te,
că degeaba
ești umedă

între picioare
acum
de dorul
poeziei?
Zilierii,
hamalii,
inginerii,
doctorii,
artiștii,
în general,
muncitorii,
vreau să
spun,
pot să
rămână,
să măture
strada
și teatrul
și să
schimbe afișul
cu Lenin.

17.

Unu
cu o havană
cât toate
zilele
îmi explică
ce trebuie
să fac
ca să am
succes.
Îi spun:
- Îmi este sete!
Și el
îmi mai
comandă
o bere.
O beau
fără
multă plăcere.
Cumva mă
mustră
conștiința
că nu-l
ascult.
E afacerist
import-export
și
are de toate:
case,

mașini,
vapoare,
experți,
chitanțe false,
avocați.
Termin berea
și dau
să plec.
El zice:
- Stai să mai vorbim!
Îmi dau
seama că-i
singur, singurel
dar nu-i
treaba mea.
– N-am chef
de vorbă,
îi spun.
Mă duc,
am treabă
să-mi cumpăr
o sticlă
de Parador
și o curvă
ieftină.
El rămâne
singur
și
nu e
în stare

să înțeleagă
că doar
la atâta
se rezumă
ideea mea
de succes.

18.

Sunt stele sclipitoare
pe-un cer nemărginit
ori suflete în spasme
pierdute-n infinit?
Sunt eu ori tu
alături de piatra de mormânt?
Ori numai zămislirea
din ideie,
în cuvânt?
Așa venite toate-s
din haos
înspre noi,
puteri nedeslușite
himere și strigoi!
Să cadă cerul
prin noi
în alt pământ,
să prindă rădăcină
în trupuri
fără gând.
Un început
mai gol decât sfârșitul
care, prin pleoape
fără ochi
încet, încet
dispare,
acolo unde cineva
se zbate-n neputință

să convertească raiul
în zei
fără credință.
Apoi să bată vântul
în clopote de ceară
și suflete să cadă
adânc
în prima seară.
Cu mâini din
flori de iasomie
să împletească
visuri
în somn de insomnie.
Păcat,
la noi frumosul
e răstignit în nori
și în pământuri
care-așteaptă
un răsărit de zori.

19.

De unde vii
și când m-am
înecat
în universul
tău albastru?
Doar o clipă
am crezut
că voi rămâne.
Acum
sunt deja
veacuri.

20.

Stăm pe o
bancă.
Într-un parc
oarecare.
Vorbim.
Fumăm.
Și în rest
fiecare cu
abisul lui.
La un moment
dat răsare
o lună enormă
plină de ea.
Se plimbă
agale pe cer
printre stele
și dispare
după un deal.
Noi tot acolo.
Fumăm.
Bem.
Vorbim.
Se luminează
și din spatele
aceluiși deal
apare un disc
roșu.
Gheorghe, filozofu`

se uită lung
la el,
ne face atenți:
- Uite mă
luna aia a
fost în călduri
de aia s-o
ascuns
toată noaptea.

21.

N-am ascultat
de nimeni
și cu capul căuș
făcut în palmă
am evadat!
Lipsit total
de copilărie,
adolescență,
lipsit de părinți,
am alergat
spre tine
cu inima
zdrobită-n dinți.

22.

Când ai murit?
Vezi nici
n-am știut
atât am fost
de ocupat
cu munca asta
de la sindicat.
Și tu,
mujerea mea,
n-ai spus nimic.
Secrete femeiești?
Acum când
nu mai ești
sunt iarăși singur
cum am fost
de douăzeci
de ani.
Atâta doar
voiam să-ți spun
tu ești doar una
eu sunt doi:
un muritor
cu ziuă
și un strigoi.

23.

Ai auzit că Sandu
e la balamuc?
mă întreabă
așa,
apropo,
o femeie grasă
cu părul vopsit
în galben-portocaliu.
Nu, îi răspund.
Și-a băut mințile
nenorocitul!
Și-a lăsat-o
singură
pe biata Maria,
striga ea pățimaș
amenințându-mă cu
claia aia de
păr vopsit.
Tac, ce sa zic?
Știu că Sandu
a băut deseori cu noi
oricum
mult mai cumpătat,
știu că a băut
tocmai ca să uite
de biata Maria?
Sau că știu că
tot vinul din lume

nu putea să-l ajute.
Fac stânga-nprejur
și plec de lângă
femeia aia grasă
și mă gândesc
că și singurătatea
și casele de nebuni
au avantajele lor.

24.

Mă trezesc mahmur
sunt obișnuit cu asta
ca oricare alt
profesionist.
Caut ceva, dar
nu găsesc
așa direct.
Pe masă peste
dozele de bere
e un plic mare
și brun.
Il deschid și
din el cad
niște petale uscate
de trandafir
un mărtișor,
un ceva nedefinit
și o carte de vizită.
O poetă îmi
trimite poezii
Cică îmi apreciază
opinia.
In rest mă consideră
alcoolist.
Totuși citesc despre
sufletul ei zdrobit,
despre flori
și fluturi

sentimente,
glie,
cosmos,
sânge negru
și iubire pură
etc.
până când simt
că au început
să-mi putrezeasca
picioarele.
Arunc plicul
beau restul
de bere și
mă întind pe masă
să mă odihnesc.

25.

Eternitatea fură
fără nici un fel
de rușine!
Fură timp!
Fură din
puținul nostru
o clipă
o zi
un an.
Adună.
De aceea-i ea
eternitate!
Și noi
descoperindu-i hoția
alergăm în neștire
după ea
în speranța
că vom recupera
timpul pierdut.

26.

Astăzi
am asistat
la un
cutremur
cum
n-a
mai fost.
Cărțile
au căzut
din rafturi,
cuvintele
au cazut
din cărți
și
din cuvânt
literele
au căzut
una
câte
una.
Văd
un A
cu piciorul
rupt,
văd un T
răstignit
pe caldarâm
și un B

beat turtă.
Mă gândesc
că-i târziu.
Noroc că
restul lumii
doarme
și nu suferă.

27.

Am prieteni și vecini
culți,
oameni care citesc
clasici,
citesc filosofi și
chiar
și pe Coehlo, ca să vedeți.
Să mă enerveze
mă întreabă dacă
l-am citit pe
cutare și cutare
laureat.
Nu i-am citit,
le spun și
mă înec în fumul
de tutun.
Să nu-i mai aud,
să mă liniștesc
pornesc radioul.
Țambalul tremură
în ritm cu
mâinile mele
când îmi ridic la gură
paharul de rachie.
Ascult și romanțe
și csardas
și manele
depinde ...

Prietenii și vecinii
culți strâmbă
din nas
și-mi vorbesc de Mahler,
Verdi, niște nemți
oarecare și
mai ales
îmi vorbesc de
Glinka,
Tchaikovsky,
Shostakovich!
La astfel
de dialog
se cere o
votcă mare.

28.

Libertate
deplină
există
doar
dacă
ai
curajul
să
fii
complet
singur.
Și
un
câine
te
poate
pune
în
lanțuri.

29.

Bătrânii de vârsta mea
sunt din ce în ce mai activi,
se antrenează zilnic
în speranța că
vor trăi veșnic.
Eu, în schimb, dorm
din ce în ce mai mult:
mă antrenez pentru
somnia veșnic.

30.

Nimeni nu știe
de ce
m-am apucat
de scris.
Întreb,
lumea tace
și
dă din umeri.
Tac,
lumea întreabă
și
dau din umeri.
Nu cred
că-i la mijloc
vreun blestem.
Am plătit
cu dobândă
țigările și țuica,
femeile și
copiii lor
din flori.
Am plătit
asociațiile de
nevrednici
și alte chestii
am plătit.
M-au descântat
țigănci

și chiar
un popă
m-a rebotezat!
E,
însă,
unu`
prin Moldova,
pe la
Piatra Neamț
care cred
că știe.
Pe el însă
nu-l întreb.
Nu-l întrebați.
Mi-e frică.

CUPRINS

I. VIAȚA LA SEMAFOR	/ 5
Dincolo de cuvinte	/ 7
Lexington Avenue	/ 8
Viață la semafor	/ 10
Când ai plecat	/ 11
Cu sufletele	/ 12
Mă apropii	/ 13
Naufragiu	/ 14
Îți spun	/ 15
Nu știu de ce	/ 16
În fără de sfârșit	/
Privesc lumea	/ 19
Moment (1)	/ 21
Moment (2)	/ 22
Moment (3)	/ 23
Moment (4)	/ 24
Moment (5)	/ 25
Gunoier de cuvinte	/ 26
Moment (6)	/ 27
Moment (7)	/ 28
Peisaj fovist	/ 29
Moment (8)	/ 30
La capătul lumii voastre	/ 31
Filosofie, la colț de stradă	/ 32
Ce-mi va lipsi oare cel mai mult?	/ 33
Beție	/ 35
Rita	/ 37
Un bisturiu de spin de trandafir	/ 38
Discrepanțe	/ 40
Nu te speria de mine	/ 41
Singurătate	/ 42
II. VIAȚĂ LA MAXIMUM	/ 43

Tipărit la:

PIATRA - NEAMŢ *TIPOGRAFIE*

0233 234191; autograf2004@yahoo.com

Textele lui Dimitrie Grama au un firesc securizant. Acesta le protejează de eventuale căutări ale unor combinații epatante. Poeziile lui vorbesc din perspectiva unui străin nostalgic, îndepărtat, care a pierdut multe și vrea să (le) recupereze prin tot felul de "momente", esențiale pentru logica vieții proprii. Impresiile verbale au aparența unor iviri simultane realităților de la care au pornit: privind orașul, la cafeaua de dimineață, integrându-se în fluxul colorat al cotidianului sau amintindu-și esențialele irecuperabile ale vieții. Dimitrie Grama e un poet autentic și grav, poezia sa nu provoacă soarta, ci o explică.

Adrian G. Romila

Dimitrie Grama cultivă improvizația lucidă într-o proiecție de univers propriu în care adaptarea cititorului se face fără nicio dificultate. Convenția poetică nu este adoptată pentru a diferenția textul de real, ci pentru a-l aduce pe cititor sub un regim al aderenței tensionate, compulsive adesea, în care memoria și rememorarea joacă roluri decisive. Mai mult decât preocuparea metaforică, se observă adesea încercarea de întoarcere la starea „naivă“, prelogică, capabilă de „a inaugura o formă“.

Vasile Spiridon

Poezia lui Dimitrie Grama e o jubilație continuă pe teme ale recuperării timpului și spațiului, conjugă melancolia pierderii universului infantil, cu verbul super-rafinat, al unei realități poetice bine regizate. Este de consemnat efectul liric rezultat din enormitatea imaginilor, în contrast cu obiectele care le provoacă și care insinuează o candoare de copil mare, ingenuitatea unui suflet ce și-a păstrat prospețimea, în pofida experiențelor livrești și de viață. Imaginea poetică a lui Dimitrie Grama trece în viziunea cutremurată a existenței ori de câte ori e alimentată de sevele adânci ale memoriei. Astfel, poetul coboară în timp, pînă la pragul la care căderea în timp este, de fapt, căderea „în păcat“.

Adrian Alui Gheorghe

ISBN: 978-606-8174-27-3

